

Premiul Scena.ro pentru 2024: Teatrul Postnațional Interfonic

În textele artiștilor interfonici revin câteva expresii definitorii pentru caracterul Teatrului Postnațional Interfonic (TPI): o comunitate democratică și etică, un context de exersare a vulnerabilității, un spațiu în care ești văzut, auzit, ascultat și, nu în ultimul rând, teatrul ca specie digitală. Paginile următoare sunt o schiță de

autoportret a TPI, pe care îl puteți descoperi și online la <https://interfonic.ro>. La începutul acestui an, TPI a primit Premiul Scena.ro pentru 2024, acordat pentru curajul și perseverența de a susține un demers esențial pentru dezvoltarea scenei românești. (Grupaj realizat de Oana Cristea Grigorescu, fotografii de Lavinia Cioacă)

ENG

The Postnational Interfonic Theatre (TPI) received the Scena.ro Award 2024 for its "courage and perseverance in supporting an innovative theatrical vision". Founded in 2021, TPI promotes a digital, democratic, and ethical theatre where vulnerability and authenticity are essential. The artists involved explore new theatrical forms, combining poetry, sound, and multimedia to reflect contemporary realities. The texts are metaphorical, surreal, and experimental, without commercial compromises. Through this approach, TPI redefines theatre as a space for creative freedom and critical reflection on modern society.

Vlaicu Golcea: Un nou limbaj teatral cablat direct la secolul în care trăim

Am fondat TPI în 2021 după ce, în calitate de participant la diverse workshop-uri cu studenții facultăților teatrale din țară, am intrat în contact cu oameni și cu texte extraordinare. Am avut instant certitudinea că aceste opere de artă nu or să apară în niciun caz în vreo stagiune a vreunui teatru instituționalizat. Împreună cu trei prieteni artiști, a căror muncă și viziune o respect enorm și care mă inspiră necondiționat, am început această nouă arhitectură teatrală care este – pe zi ce trece – consolidată de oamenii minunați care ne sunt alături. Aceasta nu este CALEA, ci doar un alt fel de a respira.

Cred că trebuie să ofer un cadru personal: lucrez ca *freelancer* în zona artelor performative de 25 de ani. Jumătate de viață. Momentan. În teatru am participat la peste 120 de producții și cred că am lucrat în 90% din teatrele din țară. Asta mă califică să îmi asum declarația că – din păcate – scena teatrală românească a fost și este oglinda fidelă a scenei politice românești și o imită în toate aspectele ei.

Autenticitatea, performanța, nevoile artistice contemporane, actul artistic formator, inovația, respectul uman, consolidarea spiritului social critic, toleranța nu pot fi condiționate și măsurate de „cererea publicului”. Credem că arta care contează, care inspiră și alină oamenii nu se face cu cabotinism, abuz, *mobbing*, plagiat și lipsă de informare.

O parte dintre producțiile noastre sunt accesibile și în limbile germană și maghiară – ne pregătim meticolos și pentru lansarea *interfonic.de* și pentru diversificarea materialului trilingv.

Felul în care înțelegem astăzi Teatrul se reflectă în calitatea textelor, a interpretărilor, a problematizărilor abordate, a noilor formate de timp și de interfață, a unui nou limbaj teatral cablat direct la secolul în care trăim, în etica muncii artistice, în accesibilitate și tranziția de la scena italiană la o nouă funcționalitate a relației complexe OPERĂ-PUBLIC. Felul în care înțelegem noi Teatrul în sit real poate fi

Vlaicu Golcea • foto: Lavinia Cioacă

spionat în secțiunea IRL a website-ului nostru.

Credem că în secolul nostru – TEATRUL se întâmplă ÎN NOI – nu în afara noastră.

Închei cu un gând pentru viitor: Până în 2024, Teatrul românesc a făcut tot posibilul (incluzând multe victime colaterale) să fie EPIC. Din 2025 ar trebui să fie măcar ETIC.

Monica Stoica: La Interfonic, textele nu sunt safe, ci metaforice, suprarealiste, unele la gradul zero al emoției, altele post-post-dramatice

Atunci când a apărut Interfonic pentru mine a fost ca și cum, fiind sub apă foarte mult timp, ca într-un basm distopic, am putut, în sfârșit, să respir. A fost o întâlnire care mi-a recalibrat creativitatea, m-a dus pe un făgaș pe care voiam să fiu. Am scris *camera 303*, spectacolul de artă sonoră cu care s-a lansat Interfonic, așa că am fost de la început în soft-ul acestui teatru ultra contemporan, de avangardă.

Cred intens că teatrul trebuie să ia toate formele posibile, că e metamorfic și că, în final, trebuie să fie aderent la realitate. Ce se întâmplă aici, la Interfonic, este supraconectat la o realitate multimedia, proaspătă, etică, emoțională și etern transformabilă. Pentru mine este un spațiu unde, ca femeie (și zic asta pentru că știm care sunt poncifele acum mai subtile, totuși existente, în acest patriarhat de fundal, care încă rezistă), mă pot exprima, cu vulnerabilitate, cu propriile mele texte, cu propria mea voce. Toți cei din Interfonic sunt la fel. Se exprimă liber & fără cauți-uni plătite niciunei instanțe superioare pentru a se exprima. E foarte important să te simți liber ca artist, să lucrezi în empatie și în bucurie. În plus, pentru mine e foarte important teatrul infuzat cu o anumită poetică, atât vizuală, cât și stilistică. Un text poetic e foarte greu de susținut pe scenele din România. Pentru că publicului îi sunt livrate, preponderent, texte *safe*. Aici, la Interfonic, textele nu sunt *safe*, ci metaforice, suprarealiste, unele la gradul zero al emoției, altele post-post-dramatice. Mi se pare ultra important că există un astfel de teatru. Unii vor spune că nu e teatru, pentru că definițiile sunt certitudini, nu? Dar eu cred

Premiul Scena.ro ianuarie 2025 • Foto: Lavinia Cioacă

foarte mult în ceea ce spunea David Lynch: „Nu înțeleg de ce oamenii vor ca o operă de artă să aibă un sens clar, când viața lor reală nu are un sens clar”.

Oana Hodade: *Un context de a exersa vulnerabilitatea, deschiderea totală*

Îmi imaginez companiile de la Interfonic ca pe niște încăperi virtuale super diferite, personalizate după cel sau cea al cărui nume „stă scris” pe ușă. O cameră ticsită de obiecte, device-uri, postere, culori neon explodate, ponei roz, capete de morți și figurine de plastic la Vlaicu – o cameră în care vibrează constant niște sunete joase. Un spațiu clean, super ordonat și design-ish la Mihai, cu un singur scaun transparent poziționat perfect în punctul de convergență al sunetelor emise din boxele ascunse în perete. Camera lui Kinga – un black box cu geamuri deschise, cu microfoane, căști, costume și nori atârând de la ștângi. Iar camera lui Halka – ticsită de ecrane din tavan până în perete pe care plutesc în lichid amniotic digital, în diferite stadii ale creației, personaje introvertite, războinice, fragile, *mood board*-uri și fragmente de scenarii.

Îmi imaginez că spațiile astea sunt deschise pentru oricine vrea să încerce o idee. Că întâlnirea se produce aproape în

totalitate accesând o intuiție comună despre ceva; ca și când ne uităm la un obiect și știm, fără să vorbim prea mult, ce ne emoționează la acel obiect și cum vrem să exprimăm acea emoție.

Ai un text pentru Interfonic?

Nu știu, am niște texte pe care nu le-am pus niciunde până acum, poate îți spun ceva.

Am textul ăsta, vrei să-i dai o voce? Așa cum ești tu, cu sensibilitatea ta, cu actoria dată la minim.

Pe Interfonic am pus un vis simbolic despre un șarpe, un poem-triptic care a primit sens prin vocea altcuiva, un video-poem în colaborare. M-am jucat cu vocea într-o zonă *noir* pentru mai multe texte scrise din niște locuri adânci; senzația despre ele e că mai degrabă au sângerat pe foaie și așa au ajuns scrise.

Pentru mine, Interfonic e un context de a exersa vulnerabilitatea, deschiderea totală. Un mediu sigur în care ești văzut și valorizat. În care sensibilități diferite stau solid una lângă alta și se completează, în care se simte respectul reciproc și se creează spațiu pentru fiecare, în care etica profesională face parte din mesajul artistic. Viziuni multiple despre lume coexistă: sentimente *dark*, inteligență artificială, emoții reale, relații interioare complicate traduse prin modulatori de voce, mici

momente de tandrețe. Perspective extrem de personale care reflectă ce trăim azi, ce dureri am adunat și cum (ne) poate fi (mai bine) mâine.

Iulia Enkelana: *Un spațiu unde vulnerabilitatea e acceptată și experimentul e puternic susținut*

Pentru mine, TPI este unul dintre puținele contexte în care sensibilitatea este văzută ca un atu, nu ca o slăbiciune – și cred că e ideal ca arta să-ți ofere asta, și când o crezi, și când o consumi. E un spațiu unde te simți în siguranță, cu un mod de lucru care facilitează întâlniri creative și umane, impecabil din punct de vedere etic, bazat pe dialog și feedback-uri personalizate, pe respectarea limitelor și a muncii fiecărei persoane implicate. Un spațiu unde vulnerabilitatea e acceptată și experimentul e puternic susținut, atâta vreme cât se naște dintr-o nevoie autentică. La nivel tematic, apreciez registrul vast și eterogen: de la adesea insuportabila realitate imediată neșlefuită, exagerat de pragmatică și golită de empatie, la subtilități onirice, spaime inexplicabile, coșmaruri din trecut, nostalgii dulci nedăunătoare, căutări transgeneraționale, experiențe extrasenzoriale, mărturii de o sinceritate radicală neostentativă, eliberatoare atât pentru creatoare/creatori, cât și pentru spectatoarele/spectatori.

Atunci când scriu dramaturgie, mai degrabă *aud*; nu știu neapărat ce se întâmplă pe scenă sau cum arată decorul – acțiunile, gesturile, posibilitățile regizorale și scenografice sunt infinite și, într-un fel, simt că nu mă privesc –, dar știu cum ar trebui să sune, care e tonul, care sunt intențiile și nuanțele... caut un ritm, o completare a vocilor, încerc să creez un schelet solid dar suficient de flexibil pe care să se poată construi în cât mai multe feluri. Reduc la maximum didascaliiile, pentru că, de multe ori, simt că mă încurcă. Mă interesează structurile atipice sau, mai degrabă, încerc să găsesc structura potrivită pentru fiecare subiect pe care îl ating și îmi doresc să fac în așa fel încât lucrurile să fie vii. Cred că textele pe care le scriu pentru teatru sunt de multe ori mai aproape de poezie și, într-un sens, chiar de muzică, și din acest

motiv, pentru mine, teatrul sonor e o zonă foarte deschisă, în care simt că mă pot mișca liber.

În TPI, accentuarea faptului că (îl parafrazez pe Vlaicu Golcea), *în prezent, teatrul se petrece în interiorul nostru, mai mult decât oriunde altundeva*, deschide o mare gamă de posibilități creative și de interpretare. Sunt, astfel, testate și interogate natura fiecărei arte și granițele dintre arte, tendința noastră moștenită (dar în multe sensuri depășită și constrângătoare) de a le defini și delimita, natura spațiilor fizice și mentale, conexiunile dintre exterior și interior, precum și limitările acestui mod de gândire bazat pe dualism. Prezentul însuși este pus sub semnul întrebării: dacă, conform unor teorii, condiția supremă care face teatrul să fie teatru este dimensiunea sa *live*, ce mai înseamnă prezentul *în prezent*, când mergem pe stradă ascultând la căști muzică din 1975, visând la viitor întrerupți constant de notificări și alarme, oprindu-ne ca să deschidem rapid 12 story-uri, și făcând, inevitabil, abstracție de realitatea din jur? Ce este acest amalgam multisenzorial de spații mixte în care ne ducem existența? Și, dacă prezența se cere în mod insistent reanalizată, oare nu înseamnă că și teatrul trebuie să-și găsească noi forme, mai eficiente și mai aproape de noi, astfel încât să nu devină (deși asta se întâmplă deja, din păcate) o artă *live*, dar moartă?

Stanca Jabenitan: Din timp în timp apare o formă de teatru care încalcă legi, reguli și obiceiuri

Un autor poate să nu fie publicat sau „titrat”, ci doar să știe să își observe furtuna interioară, un actor nu mai trebuie să ia castingul, regizorul nu mai e dumnezeu, e doar un manager de spații, timp și oameni, iar scenografia și chiria de sală nu mai costă cât jumătate din salariul unui secretar de stat. Și video-proiecțiile...ah! astea nu mai există. Sau au căpatat o altă formă: imaginar-proiecțiile. Și mai e un lucru! feedback-ul vine cald, onest și prietenos de la colegi. E transgresiv ce se întâmplă. E politically incorrect. E oniric, e bizar. E non-binar. E riscant. E imersiv. E

Roxana Lăpădat la decernarea Premiului Scena.ro • foto: Lavinia Cioacă

Vlaicu, Alex, Kinga, Mihai și o comunitate de aproape 3 ani.

E ciudat pentru mine ca teatrul să devină o specie digitală, însă ciudățenia o resimt doar la suprafață (în formă) pentru că în procesul de lucru e multă profunzime. Am avut ocazia să lucrez cu Vlaicu Golcea la cinci texte până acum. A fost ca o gură de aer pentru mine. O întoarcere înapoi la nevoia de bază, aceea de căutare însoțită de teamă... cu fluturi în stomac. TPI e un proiect extrem de necesar în peisajul cultural independent de astăzi. Pentru foarte mulți artiști și lucrători culturali munca în domeniul în care au fost formați nu e posibilă. Spațiile culturale independente nu fac parte REAL din programele de politici culturale. Cumva ca tehnica întâlnită în lucrul cu Vlaicu: autoritățile par să practice „asumarea prin detașare”. Mă întorc acum la mișcarea pe care o imprimă genul acesta de teatru, care contrazice forme vechi și reține valori contemporane. Din acest unghi ar putea apărea contradictorie abordarea interfonică. Și poate e. Și poate e premeditat așa. Și funcționează: narațiuni-le par a fi de pe tărâmul cyborg-ilor, însă au doze inexplicabil de mari de umanitate, vocea e impersonală și distorsionată sau de multe ori e golită de inflexiuni, însă, cumva, transportă de două ori mai multă emoție. Personajul nu există sau dacă apare, se luptă din răsuputeri să nu mai fie. Spectacolele par că au propriul ADN cu

gena „revolta împotriva consumerismului și a abuzului în toate formele sale” iar spațiul sonor e un fel de *fight club* cu propriile frici. Și eu mă bucur că am câștigat câteva runde cu mine în „ringul” TPI. Și mai vreau.

Cătălina Bălălu: O pagină de text care cel mai probabil ar fi adunat praf într-un sertar

Pentru mine TPI este un spațiu sigur și mai ales un spațiu unde potențialul creativ nu rămâne neexplorat. O pagină de text care cel mai probabil ar fi adunat praf într-un sertar și s-ar fi dezintegrat în neant a devenit *RIGLA*- scurt metraj de animație trilingv, asta pentru că Alex și Vlaicu au rezonat cu acele câteva cuvinte care îmi compuneau ideea. Nu aveam mare încredere în vocea mea, asta pentru că nu avusesem șansa să o înregistrez până atunci, dar Vlaicu a considerat că ar fi potrivită pentru textele altor minți creative și iată, am și performat. Ușor și simplu. Cu încredere și fără stres. A fost o experiență cu totul nouă să dau voce gândurilor altcuiva și consider că a ajutat faptul că m-am regăsit în temele și m-au interesat textele la care am lucrat. Dar cel mai recunoscător sunt pentru *Urși*, primul meu text dramaturgic, care a reunit trei din cele patru companii – sound design și regie Vlaicu Golcea, *data set curator* Alex Halka, *artwork* Mihai Păcurar și vocea Ilincăi

Vlaicu Golcea și Cătălina Bălășiu la decernarea Premiului Scena.ro • foto: Lavinia Cioacă

Manolache, pe care o admir foarte mult, și a fost produs ca prima ficțiune audio din România realizată cu AI Trained Vocal Data Set. Eu doar am trimis un text. Și acum, el a fost adus la viață, există, poate fi ascultat. Iar asta nu este puțin lucru.

Într-un fel, simt că trișez atunci când colaborez cu TPI, tocmai pentru că lucrurile se întâmplă cu bucurie și entuziasm, fără dureri de stomac sau cap și fără a sacrifica ceva din calitatea actului artistic. Se poate și așa.

Ioana Toloargă: Cel mai sincer vis pe care îl am legat de teatru: să ne facă egali și să ne transforme într-o comunitate

Una dintre cele mai frumoase *treburi artistice* pe care le-am trăit – și de care, ca întotdeauna, am devenit cu adevărat conștientă abia mai târziu – a fost nașterea TPI (în 15 octombrie 2021 – când e și ziua mea), la care am fost martoră încă din stadiul de fetus. În anul 3 de facultate am făcut un workshop cu Vlaicu Golcea, căruia am îndrăznit să-i trimit ceva ce voiam să devină textul pentru spectacolul meu de licență (*O fetiță înfiorător de banală*). Nu îl mai citise nimeni, așa că răspunsul lui însemna totul, fără ca el să o știe. Îmi amintesc o discuție pe zoom, când mi-a povestit ce va fi TPI și mi-a propus să se joace și cu textul meu. M-a copleșit vestea asta, în bezna căsuței

mele de zoom, din care nu mi se mai vedeau decât ochii. Și așa am ajuns eu să termin textul, facultatea, să scriu și să colaborez cu Vlaicu și cu comunitatea interfoniciilor. Ar fi o simplă anecdotă, dacă nu ar împlini cel mai sincer vis pe care îl am legat de teatru: să ne facă egali și să ne transforme într-o comunitate. I-am trimis lui Vlaicu, de atunci încoace, tot felul de texte la care lucrăm, pentru simpla lui generozitate de a le citi (pentru că, înainte de orice, Vlaicu este un prieten-mentor, în auzul și onestitatea căruia o să am mereu nesfârșită încredere). Alegea ce voia și auzea el (*Ceri o mână și ți se dă o mână, Karamella-Inima inimii, Nicio lacrimă, O primăvară frumoasă* – care a devenit un videopoem, prin Iulia Enkelana și Vlaicu), apoi îmi zicea: îl fac cu x actorx. Sunt performerx sau artiștx pe care îi întâlnisem pe TPI și pe care i-am cunoscut, abia apoi, *irl*, dar de care mă simțeam legată deja (Olga Török, Monica Stoica, Nicholas Cațianis, Carmen Ghiurco, Gabriela Pîrlițeanu, Cleopatra Constantinescu). Sunt și foste colege, precum Iulia Enkelana sau Oana Jipa, pe care le-am redescoperit prin colaborarea pe interfonic și sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

Pentru mine, cuvântul-cheie este încredere, care înseamnă: libertate, miză-comună, comunitate, prietenie. Ascult și privesc pe TPI, mă inspiră și mă face să mă simt înțeleasă și, paradoxal, ascultată. Nu știu să spun cât de recunoscătoare sunt că fac parte din TPI, pentru tot ceea ce înseamnă și pentru toate lucrurile care nu e – tot ce e

ierarhie, orgoliu, frustrare în teatru. Aș vrea să rămân mereu o fetiță înfiorător de banală de pe TPI.

Cleopatra Constantinescu: Un artist are nevoie în primul rând de spațiu mental să caute

Eram în anul I de Masterat la Scriere Dramatică la UNATC când l-am cunoscut pe Vlaicu Golcea, într-un exercițiu cu cei de la regie, unde el a fost unul dintre mentori. Era pandemie și nu găseam spațiu, totul era închis, iar personal nu vedeam neapărat un sens în încercările noastre artistice de atunci, așa cum probabil cu toții ne regăseam într-o stază.

Vlaicu m-a invitat să fac parte din Teatrul Postnațional Interfonic – care atunci a luat naștere – cu unul din cele două texte pe care le-am scris pentru exercițiu, *Familia mea bună*.

Ce am înțeles eu după trei ani. Apropos de spațiu, mă gândesc mereu că un artist are nevoie în primul rând de spațiu mental să caute. E aproape un lux spațiul ăsta; odată vii cu încărcătura ta și apoi te lovești de tot felul de obligo-uri, limitări dacă să zicem iei un call, ai acces într-o instituție.

Pentru mine, TPI a însemnat fix acest spațiu. Știu că Vlaicu mi-a zis atunci că avem nevoie de o instituție care să ne sprijine real căutările artistice și asta o să fie instituția. Și așa a fost. Procesul de lucru cu el a fost fix atât de simplu, am primit spațiul mental, artistic în care să mă desfășor, am colaborat cu lejeritate. Primul aspect dintr-un proces mai amplu de colaborare la care mă gândesc e „Oare cine mi-a citit textul?”. În unele contexte n-am aflat. Textele pe care le-am scris pentru Interfonic simt că și-au găsit casa și asta e cel mai tare. Și dacă ai un spațiu de care simți că aparții, știi că poți să te întorci la el.

Roxana Lăpădat: Această fluiditate cu care artiste și artiștii TPI își schimbă rolurile de la un proiect la altul mi se pare atât de necesară și firească într-o căutare și creștere uman-artistică articulată.

Am primit invitația de a face parte din colectivul Teatrului Postnațional Interfonic (TPI) și de a dezvolta împreună cu Vlaicu Golcea și Alex Halka proiectul Interfonic în limba germană într-un moment în care începeam o etapă complet nouă a vieții mele, care venea cu o cercetare doctorală într-un proiect european, dar și cu o nevoie acută a unor căutări și experimente artistice, și intrinsec cu teama față de tot ce presupuneau aceste noi provocări. Emoțional, psihic, dar și artistic, am resimțit TPI ca pe o *plasă de siguranță*, venind nu doar cu o platformă al cărei conținut îl consider extrem de relevant, dar și cu o comunitate în care lucrurile se desfășoară într-o dinamică perfect democratică și etică, în care aproape orice idee pare fezabilă, fiindcă există un grup de artiști și artiști complecși, cu personalități și căutări consistente, care – în diferite configurații – își aduc contribuția la crearea unor noi modalități de exprimare artistică, prea puțin prezente în *mainstream*-ul teatral românesc. Lucrând la dezvoltarea noului proiect *interfonic.de*, am interacționat din diferite ipostaze cu operele de artă teatrală nouă (online și offline) care au luat naștere: în primul rând ca spectator/ascultător/visitator, dar am înregistrat și vocea în germană și română pentru un text sublim-apocaliptic al Monicăi Stoica, am panotat o expoziție *in real life* (IRL) la Timișoara și am tradus toate textele care sunt la acest moment disponibile în limba germană, descoperind cu această ocazie voci care mi se par profund ancorate în ceea ce suntem și trăim azi, despre care am avut uneori senzația că-mi culeg gândurile din inimă și din minte și le aștern într-o formă în care eu n-aș fi știut s-o fac. Și inclusiv această fluiditate cu care artiștii și artiștii TPI își schimbă rolurile de la un proiect la altul mi se pare atât de necesară și firească într-o căutare și creștere uman-artistică articulată. Nu în ultimul rând, de aproape un an lucrăm la o instalație IRL, care la 1 aprilie 2025, la Pavilionul Goethe-Institute din București, va marca lansarea oficială a *interfonic.de*. Conceptul este semnat de Vlaicu, Alex Halka și de mine și pornește de la dinamica transferului cultural româno-german, de la reflecții asupra perspectivei Est-Vest, dar și de la forme de propagandă în cenzura comunistă vs. timpul prezent. Este un pas extrem de important pentru mine,

fiindcă îmi bină o cercetare academică cu una artistică, deschizând un drum pe care mi-aș dori să mă aventurez. Dar aventura ar fi fost greu posibilă sau mult mai puțin incitantă și ca proces, și ca rezultat în afara colectivului TPI.

Carmen Ghiurco: *Un spațiu în care fiecare sunet este ascultat. Înțeles*

Imaginați-vă scările unui teatru. De marmură, sau piatră, cu crăpături sau proaspăt recondiționate din fonduri europene, naționale, județene sau locale.

Imaginați-vă un teatru. Cu ziduri mari, cu holuri grandioase, cu tavane înalte, poate chiar și cu un covor roșu care indică faptul că o dată, de mult, cândva avea o culoare mult mai vibrantă și era cu siguranță mult mai pufos.

Imaginați-vă o sală de spectacol. Cu scaune îmbrăcate în catifea roșie, sau satin. Cu loje aurite și detalii ce te transportă într-un alt timp. Sau pur și simplu o sală de spectacol simplă, cu niște scaune și o scenă. Mai mare sau mai mică.

Cu siguranță nu e greu de imaginat.

Apoi, imaginați-vă următoarele:

Muncă. Entuziasm. Determinare. Ambiție. Încredere. Optimism. Avânt. Speranță. Curaj.

Muncă. Febră musculară. Răgușeală. Dorință. Pasiune. Profesionalism. Echipă. Colaborare. Perseverență.

Muncă. Putere. Energie. Abuz. Reziliență. Oboseală. Eșec. Determinare. Dezamăgire.

Muncă. Descurajare.

Muncă. Încredere. Drepturi încălcate.

Muncă. Drepturi pe hârtie.

Muncă. Lipsuri.

Muncă. Minusuri.

Muncă. Lipsă empatie.

Muncă. Deznădejde.

Muncă. Obligații.

Muncă. Pretenții.

Muncă. Singurătate. Alienare. Sacrificii.

Muncă. Lipsa sensului. Stres. Tensiune. Conflict. Tăcere. Izolare. Abandon. Deznădejde. Renunțare.

Cu siguranță, nu e greu de imaginat.

Apoi, imaginați-vă un spațiu de rezonanță. În care fiecare sunet se aude perfect. *Crystal clear* cum ar zice englezul. Un spațiu în care fiecare sunet este ascultat. Înțeles. Un spațiu în care fiecare om este văzut în cel mai mic detaliu și pielea fină și perfect întinsă coexistă cu ridurile și cicatricile vizibile sau invizibile în totală armonie.

Apoi, imaginați-vă un spațiu în care poți respira. Și aerul e curat. Nepoluat. Și simți la fiecare respirație cum plămânii se umflă cu cel mai pur O₂.

Apoi, imaginați-vă un spațiu în care poți fi liber, cu-adevărat *tu, autentic*. Orice-ar însemna asta. Că te poți manifesta fără grija de a fi judecat sau, mai rău, exclus. Un spațiu în care respectul și atmosfera sănătoasă de lucru sunt prezente de la setările din fabrică.

Apoi, imaginați-vă o comunitate care abundă de toate astea plus multe altele.

Și apoi, în final, imaginați-vă un teatru care te vede, te aude, te ascultă, are grijă de pielea fină și perfect întinsă dar și de ridurile și cicatricile tale și care e prezent, viu, visceral, curajos, lucid, actual și conectat cu nevoile contemporane.

Azi nu mi-e greu să-mi imaginez. TPI a răsturnat pentru mine piramida convingerilor erodate de-a lungul timpului. Mi-a oferit voce, sens și direcție în vremuri extrem de tulburi. Atât ca performer, dramaturg și om.

Azi nu mi-e greu să-mi imaginez că se poate și așa.